

11244

112

11244
112

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

77.244

112.

112.

A SZÖRNYŰ FELFEDEZÉS

bc

FORRÓ PÁL

A SZÖRNYŰ FELFEDEZÉS

REGÉNY

IRTA

FORRÓ PÁL

8K2 NC

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

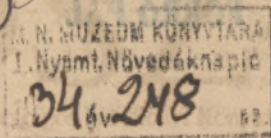

Copyright 1934 by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A címlapot Szabó D. György készítette.

Foto: Fox.

Megjelenik minden hétfőn.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 229—31.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 4.80 P, félévre 2.40 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

Hungária Nyomda R. T., Budapest.

Adrienne szinte megdermedt rémületében és zavarában. Nem is értette, hogyan történhetett ez, hogyan merészelhette Tamás ezt a vakmerőséget?

Felugrott, a kis teázóasztalon összekoccantak a poharak és egy ezüstkanál a szőnyegre hullott. A szemét elfutotta a könny. A lelke mélyéig fel volt dülva.

— Megörült? — kiáltotta magánkívül. — Hogy merte ezt? Hogy merészelt megcsókolni?

A férfi — elegáns, markáns arcú atléta — még ott állt a karosszék mögött, melynek támláján áthajolva a merényletet elkövette.

— Bocsásson meg Adrienne — mondotta és hangja tikkadt volt —, csakugyan elvesztettem az eszemet. De hiszen tudja, mennyire szeretem... Hónapok óta szinte naponta együtt vagyunk...

— A tenniszpartnerem...

— Igen, a sport-partnere vagyok, télen együtt síeltünk, most pedig vitorlázik, tenniszezik, bridgel és táncol velem... De végre is minek nézett? Lelketlen gépnek? Fabábnak? Hiszen tudta, éreznie kellett, hogy szeretem, nem titkoltam...

Adrienne kínzott mozdulatot tett.

— Sajnálom Tamás, hogy ennyire elragadtatta magát. Miért kényszerít arra, hogy újra erről beszéljünk? Én tisztességes asszony vagyok. Nem csalom meg az uramat.

— Váljon el tőle és legyen a feleségem!

Az asszony sóhajtott.

— Ez lehetetlen, Tamás. Andor a legjobb, legönfeláldozóbb férfi a földön. Minden gondolata én vagyok...

— Hiszen alig vannak együtt!

Adriennet szíven találta ez a megjegyzés. Ez volt házasesetének legfájdalmasabb pontja. Tamásnak igaza volt. A férje mindig el volt foglalva. Az örökös tanácskozások, üzleti utak valósággal elnyelték. Adriennének rengeteg szabad ideje volt és ilyenkor nagyon elhagyottnak, szerencsétlennek érezte magát. A sportban igyekezett szórakozást találni és persze a bridgeben. A jó módú, unatkozó asszonyok sivár életét élte. A lelke mélyén azonban valami másra, jobbra és értékesebbre vágyott. És főleg szerelemre. Harminckét éves volt, a társaság ünnepelt szépsége, asszonytársai már régen féltékeny dühvel nézték, hogy minden férfi neki udvarol. Apró, megbízhatatlan pletykák keringtek körülötte, legalább fél tucat emberrel gyanúsították meg, de egyiknek sem volt komoly alapja. Most azután fellelegzett a társaság. A tél óta végre tisztázottnak vették a kérdést. Egyhangúlag megállapodtak abban, hogy Adriennek Tordai Tamás a ba-

rátja. Együtt sportolnak, táncolnak és bridgelenek. Ez a három ténykedés teljesen kimeríti egy asszony életét. Aki ugyanazt a partnert kapcsolja be mind a három szórakozásába, nem kétséges, hogy annak a számára tartogatja a csókjait is.

Valóságban azonban Adrienne minden boldogtalansága ellenére tisztességes asszony volt, aki szerette és becsülte urát. Viszont az is igaz, hogy mióta Tamás az életébe toppant — a Semmeringen ismerkedtek meg, ahol télen három hétig üdült —, ez a nagy egyensúly egy kissé megbillent. Tamás tetszett Adriennek. Ezt az asszony hiába próbálta volna letagadni. És hálás is volt neki. Ama rendkívüli férfiak közé tartozott, akik egyre ritkábbak lesznek. Mindig van idejük és mindig van pénzük. Földbirtoka és vállalata volt, de a birtokát bérbe adta, a vállalatát tökéletesen megbízható és kitűnő igazgató vezette, úgy, hogy semmi akadályja nem volt annak, hogy az életét kedve szerint élje. Adrienne gyakran tett szemrehányást az urának, hogy miért nem szabadítja ő is fel magát a munka rab-szolgasága alól? És példának idézte Tamást. Zalai ilyenkor vállat vont és enyhe gúnnal jegyezte meg, hogy egy hites könyvszakértő, aki átnézte Tamás vállalatainak főkönyveit, bizonyára kiderítené, hogy milyen óriási összegeket lopnak el a könnyelműen élő főnöktől. Egyéb-ként — mondotta — az én üzleteim olyan természetűek, hogy azokat csak személyesen lehet

lebonyolítani! Ha másképpen élnénk, koldusbotra jutnánk!

Igen, Andor, a férj, kissé száraz, fantáziátlan ember volt, még arra sem volt kapható, hogy legalább évenként egyszer-kétszer elutazzon valahová a feleségével. Az ellen azonban semmi kifogása nem volt, hogy Adrienne tetszése szerint utazzon, vagy szórakozzon. Nem volt féltékeny, Vakon bízott az asszonyban. Ez őszintén szólva, nem tetszett Adriennek. Kételkedni kezdett benne, hogy csakugyan szereti-e az ura? A szerelmes férfi féltékeny. Az ő férje pedig éppen ellenkezőleg, meleg barátságot kötött Tamással, közös üzleti ügyeik voltak, gyakran mentek együtt a klubba és ugyanazokban a társaságokban bukkantak fel.

És most Tamás ott állt szemtől-szemben az asszonnyal, mindkettőjük arca piros volt és a szemük égett a benső izgalomtól.

— Mint egy rablólovag, olyannak látom most! — mondotta Adrienne. — Szégyelje magát.

— Milyen különös asszony maga — válaszolta Tamás. — Gyáva. Nem mer változtatni az életén. A megszokás rabja, mint egy hetven esztendő akadémikus. Miért hazudik? Nem szereti Andort. Nem szeretheti. Maga más temperamentum, más az egész beidegzése. Én illek magához. De hiszen ehhez kétség sem férhet. Láthatja, hogy mennyire megértjük egymást mindenben. Miért nem lesz hát az enyém? Sajnálja

'Andort? Ugyan, megmarad számára az üzlet!
Az pompás búfelejtető. Jobban izgatja mint maga.

— Ez nem igaz!

— És a mult héten... nem emlékszik már?... amikor találkozója volt vele Gerbeaudnál és nem ment el? Maga már ájuldozott az izgalomtól és kiderült, hogy a férje közben egy üzletféllel tárgyalt és még csak eszébe sem jutott, hogy telefonáljon. Tökéletesen elfelejtette magát. Nyugodtan elválhat. Andor nem fogja zavartatni magát tartósan... Néki sürgős és halaszthatatlan szerződésekkel kell állandóan kötni!

Adrienne szemét könny fulotta el.

— Milyen gonosz, kegyetlen tud maga lenni!

— Egyik sem vagyok. Csak szerelmes. És azt akarom, hogy a feleségem legyen...

— Kérem... könyörgöm Tamás, ne beszéljünk erről. Talán majd egyszer... mit tudom én...

— Hát mire vár? Mit remél? Csodákat? Értse meg: én illek magához, én vagyok a férfi, aki magának rendeltetett és maga az asszony, akit imádok.

Adrienne szédült. Fel volt zaklatva. Valósággal könyörgött:

— Kérem... menjen most... hagyjon magamra... Majd holnap délelőtt a tennisznél találkozunk...

Tordai értett a nőkhöz. Tudta, hogy ez már a

Kellő lélektani pillanat jövetelét jelző vihar elő-
szele.

Meghajolt és kezét csókolt.

— A viszontlátással...

II.

Adrienne nem tudott megnyugodni. A szive hevesen vert. Furcsa átalakulások forrongtak benne, zavaros gondolatok cikkáztak, keringtek és egy sereg nyugtalanságot küldtek a szívébe. Sok mindent kezdett másképpen látni...

Érezte Tamás szavainak igazságát. És mint egy mentőkötélbe, görcsösen kapaszkodott a gondolatba: mégsem hagyhatja el Andort, aki tisztességes, hű, csak érte dolgozik.

De mintha ezuttal nem tudott volna olyan határozott, éles bizonyossággal kialakulni ez a hite, mint máskor. Valami bizarr, furcsa, szinte nevetséges nyugtalanság bontott benne szárnyat és úgy ugrált, incselkedett, mint egy apró ördög. Az utóbbi időben...

Igen, az utóbbi időben Andor feltűnően érdeklődött Adrienne egyik barátnője iránt. Kétségtelen: Lontai Anni nagyon tetszik neki. Már többször nyilatkozott róla elragadtatással. Adriennet meglepte, hogy férje egyáltalában észreveszi még, hogy egy asszonynak szőke, fekete vagy vörös haja van és hogy kitűnően öltözködik. De egyébként nem tulajdonított ennek a lelkesedésnek

semmiféle különösebb fontosságot. De most világosan látta, hogy ez a rajongás mégsem lehet egészen ártatlan. Milyen érdekes! Eddig még nem is gondolt erre... hogy Andor hónapok óta kizárólag azokat a társaságbeli meghívásokat fogadta el, melyek egyuttal Annival való találkozását is jelentették. Ő, a mindig elfoglalt ember, ilyenkor — csodálatos módon — mindig szabad volt!

Adriennet meglepte ez a felfedezés. Most már arra is emlékezett, hogy mikor utoljára együtt voltak Lontaiéknál, a férje milyen feltűnő érdeklődéssel vette szemügyre a lakás legapróbb részleteit is. Mennyire lelkesedett a képekért, bútorokért. Úgy rajongott, akár egy műgyűjtő. Dicsérte Anni izlését, hogy milyen szép kerettel veszi körül magát... Persze, ez a lelkesedés tulajdonképpen nem a műtárgyaknak szólt, hanem a szép asszonynak.

Adrienne megdöbbsent. Egy kissé restelte magát. Hátha mindez nem igaz? Szándékosan keres vádpontokat a férje ellen, hogy a tulajdon bűnét leplezze.

A telefon szólt.

Adrienne majdnem leejtette a kagylót meglepetésében. Mégis csak van telepátia! Anni kereste. Alig lehetett a hangjára ismerni. Remegett, dadogott, csak nehezen tudta megmondani, hogy mit akar.

— Gyere azonnal hozzám!

— Miért?

— Ne kérdezd! Ülj autóba és gyere azonnal!

Egy kicsit még belesírt a telefonba, azután a készülék kattogott, letették. Adrienne halálsápadt volt. Mi történhetett? Egészen bizonyos, hogy a férjéről lesz szó. Andor talán tolakodó módon lépett fel, szerelmet próbált zsarolni, erőszakoskodott, fenyegetődzött és a barátnője az ő védelmét kéri!

Egész testében remegett. Alig tudott felöltözködni. Az ajkát sem rúzsolta ki, rosszul tette fel a kalapját, rémesen nézett ki.

— Majd az autóban rendbehozom magamat! — gondolta.

A taxiban eszébe jutott, hogy Anni három napig nem is volt Pesten. Férjével együtt Bécsben volt. Csak ma érkezhettek meg.

Az elegáns Stefánia-uti villa előtt már egy másik autó is állott. Az összes ablakok ki voltak világítva. A szobákban fel és alá rohanó emberek. A lépcsőházban egyenruhás rendőr...

— Jóságos Isten! — kiáltotta Adrienne — mi történt?

Meg sem tudott mozdulni, a lélekzete elállt. Elkészült a legrosszabbra. A férje öngyilkos lett. Vagy Anni megölte...

— Kit tetszik keresni? — kérdezte a rendőr.

— Telefonáltak értem, a ház úrnője hivatott — dadogta Adrienne.

— Ah, igen, tessék csak felmenni, a felügyelő úr már várja a méltóságos asszonyt! — mondta a rendőr.

A lépcsőn Réthy orvosprofesszor jött Adrienne-
nel szemben. A tanár komornak, idegesnek lát-
szott.

— Professzor úr, mi történt?! — kiáltotta Adrienne.

— Oh, maga az méltóságos asszony? Csak nyugalom, ne veszítsék el mind a fejüket. Rémes, hogyan néz ki maga is...

— Kérem... most nem azt akarom, hogy vigasztaljon, az igazat akarom tudni...

— Már mondtam, semmi különösebb baj. Egy kis idegroham... Néhány napon belül majd kiheveri...

— Kicsoda? Mit?

— Anniról beszélek! Szegény asszonyt rettenetően felizgatta a dolog... Talán jobb volna, ha nem is menne be hozzá...

— De hiszen telefonált értem...

— Oh persze... a rendőrfelügyelő kérte, hogy hívják ide a méltóságos asszonyt... Jöjjön, majd bevezetem a szobába...

Az emeleti szalón felé mentek. Valahonnan kétségbeesett zokogás hallatszott. Adrienne felismerte Anni hangját. A professzor fejét csóválta.

— Újabb roham! — mormogta.

Kinyitotta az ajtót. A szobában minden lámpa égett. A csillár, a fali karosgyertyák. Még a kék hatásvilágítás is be volt kapcsolva. A hatalmas goblinhátú karosszékekben ült Anni. A szerencsétlen nőre alig lehetett ráismerni. Homlokára hideg borogatást rakott a szobalány, előtte kis asztalon

orvosságos üveg állt és a levegőben átható éterszag lebegett. Bizonyára a professzor dörzsölte meg vele Anni karját, mielőtt beadta a csillapító injekciót. A márványlapú, aranylábú rokokó szalónasztal előtt civilruhás fiatal férfi ült, a háttérben két másik férfi buzgólkodott különböző tárgyak lefényképezésével.

Mikor Anni megpillantotta barátnőjét, újra felcsuklott hangos zokogással. Kitérte karját és úgy kiáltotta.

— Mit szólsz drágám, micsoda szerencsétlenség?

Adrienne, noha még fogalma sem volt, hogy miről van szó, szintén sírva fakadt. Idegei nem bírták a szörnyű feszültséget. A két barátnő zokogva ölelte át egymást.

A rendőrfelügyelő lépett közbe.

— Zalai méltóságos asszonyhoz van szerencsém?

— Igen... én vagyok!

— Kérem méltóságos asszonyom, már másfél órája vagyunk itt és nem tudunk előbbre menni. Legalább ön ne veszítse el hidegvérét és legyen segítségünkre...

— Kérem... én még azt sem tudom, hogy miről van szó?

— Sajnos, nagyon szomorú dolog. Mialatt Lontaiék Bécsben jártak, ismeretlen tettesek a lakásba hatoltak és elrabolták önegysága ékszereit...

Annie hangosan felüvöltött. Szivettépő volt a kétségbeesése.

— A szoliter gyűrűm... a diadémom... a briliáns brossom! — kiáltotta.

A detektívfelügyelő kissé ingerült mozdulatot tett.

— Önagysága képtelen összefüggő válaszokat adni, nekünk pedig sietnünk kell a tényállás tisztázásával, mert minden óra megnehezíti az eredményes nyomozást. Ugy látszik, hogy a tettesek vagy a tettes csak az éjszaka járt itt. Sok ideje nem lehetett az ékszerek értékesítésére. Körtelefont kell leadni az ékszerek pontos leírásáról a zálogházaknak... A nagyságos asszony azt állítja, hogy ön minden ékszerdarabját ismeri, mindenre emlékszik, mert a legrégibb barátnője és az asszonyok rendszerint megjegyzik, hogy milyen ékszert visel a barátnőjük... Lontainé, sajnos, képtelen leírni az eltűnt ékszerdarabokat, mert minden szónál új sírógörcsök fogják el...

Adriennebe lassan visszatért az élet. Hála az Égnek, mégsem a férjéről van szó! Betörés. Az ilyesmit egészen könnyen el lehet viselni, ha mással történik...

— De szivecském — mondotta — miért nem a férjedet hívod segítségül?

— Lontai úr még Bécsben van! Csak két nap múlva jön — szólt közbe a rendőrfelügyelő. — A betörő egyébként feltétlenül ismerős volt a helyi viszonyokkal. Minden valószínűség szerint

valamelyik elbojcsátott cseléd szeretője lehetett, aki a lánytól tudhatta meg, hogy a nagyságos asszony hol tartja az ékszereit. Erre vall, hogy, habozás nélkül csakis azt a szekrényt feszítette fel, amelyben az acélkazetta feküdt... Nem tudná, kérem, méltóságos asszony felsorolni a nevezetesebb darabokat?

— Hogyne, kérem — válaszolta Adrienne és már egészen felélénkült. — Volt egy kétsoros gyöngyfűzér briliáns csattal. Körülbelül kétszázhusz gyöngy volt benne, a fele kissé hibás...

— Nem igaz! — kiáltotta közbe hevesen Anni, akit ez a megjegyzés egyszerre felpuszkaporozott. — Ugy látszik, még sem egészen kifogástalanok a szemeid, édesem. Mindössze tíz gyöngy volt egészen jelentéktelenül csorba. Elrabolták továbbá a huszonkét briliánsból álló diadémomat, értéke negyvenezer pengő...

És most már símán, folyékonyan diktálta a jegyzőkönyvet...

III

Adrienne kilenc óra felé került ismét haza. Egész testében érezte még az átélt izgalom fáradtságát. Szeretett volna gyorsan megvacsorázni és lefeküdni. Csodálkozott, hogy a férje még nincsen otthon. Andor pontos ember volt, ritkán szokott késni.

Telefon.

Tamás jelentkezett.

— Nem tudtam holnapig várni. Mégegyszer hallani akartam a hangját. Meg akartam mondani, hogy nagyon szeretem!

Ez a telefon a legrosszabbkor jött. Adrienne egyáltalában nem volt lírai érzésekre hangolva. Vannak pillanatok, mikor éppen a legkedvesebb, legsimogatóbb szavak bosszantják fel legjobban az embert...

— Bocsásson meg — válaszolta Adrienne ingerülten — maga határozottan kezd ízléstelen lenni kedves barátom! Ha így viselkedik, meg gondolom, hogy holnap, sőt hogy egyáltalában találkozunk-e még?

— Miért haragszik rám? Valaki bántotta? Rajtam torolja meg a mások bűnét? Ne ejtsen kétségbe! Engedje meg, hogy vacsora után felmenjek magukhoz egy bridgepartira... Muszáj még látnom...

— Nem. Ma szó sem lehet! Nagyon ideges vagyok...

— Milyen kegyetlen tud lenni! Hát jó... kénytelen vagyok belenyugodni! Jó éjszakát!

Letette a kagylót. A telefon abban a pillanatban újra csengetett.

A férje jelentkezett.

— Te vagy az, szívem? Kivel beszéltél olyan sokáig? Ah, Tamással? Mit akart?

— Azt kérdezte, nem jöhetne-e fel bridgelni vacsora után?

— Sajnos, erről szó sem lehet. Nem mehetek haza. Együtt vacsorázom néhány külföldi ügy-

felemmel. Vacsora után valószínűleg el kell kísérem őket valamelyik mulatóba. Hiszen tudod, hogyan van ez! A fehér asztal és egy-egy kis pezsgő mellett könnyebben kötjük meg az üzleteket, mint az íróasztalnál. Ugy-e, nem haragszol kis szívem, hogy későn megyek haza?...

Adriennének kissé fanyar lett a szájíze. Éppen ma sehogysem esett jól a rákényszerített magány. Milyen gúnyosan mosolyogna Tamás, ha véletlenül hallotta volna ezt a telefonbeszélgetést.

Adrienne nagyon szerencsétlennek és elhagyottnak érezte magát. A barátnőire gondolt, hogy azok mennyire mások, mint ő. Például Lontai Anni!... Valamikor táncosnő volt. Nem is regényei voltak, hanem apró megfizetett futó kalandjai. Azután összetalálkozott az ötvenedik évét járó Lontaival. A naiv, de élni vágyó üzletember szenvedélyesen beleszeretett a szép, vékony, pompás lábú, remekül kozmetikázott, lokáleganciával öltözködő lányba. Anninak volt néhány tapasztalt, idősebb barátnője, akik kioktatták, hogy legyen óvatos és ne szalassza el a szerencséjét. És Anni megfogadta a jó tanácsot. Lontaival szemben remekül megjátszotta a megközelíthetetlen liliomszálat, aki pompás pajtás, minden tréfára, mulatságra kapható, flörtöl, pezsgőzik, csókolódzik, de mindig egyedül megy haza. És minthogy Anni igen jól tudta, hogyan kell élesztgetni a férfivágyakat, lassankint egészen magába bolondította Lontait. A szerelmes,

szenvedélyétől teljesen elvakult férfi végül is feleségül vette Annit. És ekkor derült ki — amit a színpadon sohasem árult el —, hogy Anni valóban remek színésznő. Tökéletesen alakította az előkelő uriasszonyt. A társaságokban ő volt a leghalkabb, legbájosabb, sőt a legtartózkodóbb is. A pletyka nem tudott hozzáférközni és Lontai meg volt győződve, hogy a ragyogó szépségű asszony halálosan szereti őt. Adrienne sohasem lelkesedett túlságosan Anniért. Irigyelte sikeréért, nem hitt az őszinteségében. De azért tartotta a barátságot. Lontai és a férje szoros üzleti összeköttetésben állottak és a társaságbeli feleségek többnyire férjeik üzleti érdekei szerint választják meg barátnőiket.

— Biztosan megcsalja a férjét — gondolta Adrienne. — És a férje mégis mennyire becézi, imádja. Engem pedig, aki hű és tisztességes vagyok, elhanyagol az uram... Meg is fogom mondani neki: únom ezeket az éjszakai üzleti tárgyalásokat!...

Bosszúsan és unatkozva járt végig a szobákon, a szobalánynak azt mondta, hogy nem éhes, nem vacsorázik. A szobalány erre megjegyezte, hogy: a méltóságos asszony bizonyára megint fogyasztó kúrát tart!

Adriennenek nem volt kedve lefeküdni. Csepet sem volt álmos. Elhatározta, hogy olvasni fog. Ekkor jutott eszébe, hogy nincsen könyve. A napokban vett néhány német és francia regényt, de azokat már kiolvasta. Nem is emlékezett,

Hogy mi volt bennük? Azok közé tartozott, akik számára a könyv csak addig jelent izgalmat és érdekességet, ameddig kezükben tartják. De azután — ha letették — abban a pillanatban kihull emlékezetükből minden és egyetlen láösszá szövődik össze valamennyi könyvvel, melyen végig rágták magukat. De éppen az ilyen emberek olvasnak rengeteget. Úgy szedik, mint a brómot, vagy a morfiomot, idegcsillapítónak. Csak a pillanatnyi kábulatot keresik...

Ez a felfedezés még jobban idegesítette. Mindenáron olvasni akart. Eszébe jutott, hogy a férje íróasztalán látott néhány nap előtt könyveket. Andor nem igen olvasott. De előfordult, hogy ügynökök ráerőszakoltak olcsó könyveket és ezeket haza hozta, az íróasztalára dobta és azok ott is heverték felvágatlanul, míg valaki — sohasem lehetett megállapítani, hogy kicsoda — el nem hordta őket.

Andor dolgozószobája sötét volt. Adrienne nem szerette ezt a szobát. Bútorai még férje legénykorából származtak. Fekete faragott, súlyos tölgyfaszekrény, éppen ilyen stílusban készült íróasztal, klubfotellek, egy széles kerevet perzsa szőnyeggel borítva, dohányzókészletek rézből, bronzból és üvegből, a falon néhány modern mester műve, a sarokban páncélszekrény. Andor a valóságban sohasem dolgozott itt, hiszen a városban külön irodát tartott...

Adrienne felgyújtotta a villanyt, a szeme végigszaladt az íróasztalon, felületesen végig tur-

kálta az asztalra szórt régi ujságokat. De könyvet nem talált. Mérges lett. Ma minden ellene szövetkezett. De makacsul, csak azért is tovább szimatolt könyvek után. A könyvszekrény felé fordult, melynek kötetei már régen nem érdekelték. Amire kíváncsi volt, azokat még házassága első heteiben elolvasta. A különböző szakmunkák pedig semmi érdekessel nem bíztattak. De hátha közéjük sodródott néhány új könyv?

A könyvszekrény zárva volt. Érthetetlen. Mindig a zárban szokott lenni a kulcsa és most hiányzik! Hol lehet? Miért lett Andor egyszerre ilyen rendes? A dolog tisztára úgy festett, mintha még ezzel is őt akarták volna bosszantani. Indulatosan nézett szét, mintha csodát remélné, hogy valahonnan mégis csak érkezik segítség. De mert semmisem történt, olyan haragosan fordult az ajtó felé, hogy fellökte az előtte álló széket, melynek karfáján Andor házikabátja lógott. Valami csörrent. Adrienne felemelte a kabátot és megrázta. A zsebéből kihullottak a kulcsok. Egy karikán három kulcs. A könyvszekrényé, az íróasztalé és a páncélszekrényé.

Furcsa. Adriennének még sohasem volt a kezében férje páncélszekrényének a kulcsa. Nem mintha Andor megtagadta volna, de ő sohasem kérte. Adrienne a lelke mélyén irtózott mindentől, aminek hivatalos színe és szaga volt. Akták, váltók, főkönyvek, szerződések... brr!... Az élet örömeinek sárga és alattomos ellenségei. De most egyszerre kíváncsi lett. Délután óta sok

minden történt a lelkében. Valahogyan másképpen kezdte látni a férjét. Titokzatosabbnak, érthetetlenebbnek. Szeretett volna közelebb férközni hozzá. Mit őrizhet például a páncélszekrényben? Adrienne még sohasem gondolkozott azon, hogy valójában mennyi pénze is lehet az urának? Beérte azzal, hogy mindig, mindenre bőven telt. De gyakran hallotta, hogy más asszonyok milyen pontosan tudják, hogy hány részvényük van, micsoda értékeket őriz otthon az uruk és hogy halál esetére miféle végrendekezési intézkedéseket tettek. Vajjon van-e Andornak is végrendelete? Egyáltalában, micsoda titkok lehetnek a páncélszekrényben? Talán szerelmes levelek? Bankjegyekötegek? ...

Adrienne maga is csodálkozott, hogy milyen heves kíváncsiság fogta el. Bezárta a szobaajtót és a kulcsot megfordította a zárban. A szíve vadul dobogott. Tisztára az az érzése volt, hogy most betör, tilos dolgot cselekszik. De hiszen a felesége vagyok — bízta magát —, jogom van mindenről tudni, ami a férjemre vonatkozik!

A keze remegett, amikor a kulcsot a zárba próbálta illeszteni. Nem is ment mindjárt. Nem tudta, hogyan kell bánni a furcsa, fogazott szer számmal. De végre mégis csak kifordult a vas-
Dg acélajtó.

Iratok, skatulyák, apró csomagok heverték egymásra szórt rendetlenségben. Adrienne kinyitott egy vörös, bőrutánzatú dobozt. Apró arany-

és ezüsttárgyak zsúfolódtak benne. Amulettok, gombok, érmek, talizmánok, amilyeneket az évek során születésnap ajándékol és kalandok, szerelmek emlékéül szokott kapni az ember. Aranypókok, korálból faragott apró malacok, zománcolt manzsettagombok, szívek, melyekbe dátum van vésve, négylevelű lóherék...

Adrienne kissé gúnyos mosollyal tolta el a dobozt. Nem szerette az ilyen nyárspolgári érzelmeskedést. Egy másik után nyult, amely spárgával volt gondosan átkötve. Kíváncsian bogyozta ki és felpattantotta a fedelét.

Elképedve és szédülő aggyal bámult a fekete bársonypárnára, melynek árkában egy gyöngy-nyakék feküdt. Nagyon szép, kétsoros gyöngy, gyémántcsattal... Adrienne nem értette a dolgot. Néki sohasem szólt Andor a gyöngyökről. Vagy csak most vette? Meglepetésnek szánta? De hiszen nem régen volt a születésnapja és a házassági évfordulójuk csak ősszel lesz. Ilyen nagyértékű ajándékot nem igen szoktak titokban tartani a férjek...

Most már lázas izgalommal kutatott tovább. Újabb ékszeres doboz akadt a kezébe. Ezt is felnyitotta. Remekbe készült, briliánsokkal kirakott diadém...

Adrienne hátán a hideg futott végig. Nem, ez nem lehet tévedés. Már az előbb, amikor a gyöngyfüzért nézte, átsuhant rajta valami homályos gyanú, amelynek nem mert nevet adni. De most már nem általhatta magát tovább. Anni

ékszerei feküdtek előtte. Az elrabolt gyöngyök, briliánsok... Évek óta ismerte őket. És ha még kétségei maradtak volna, azokat is megsemmisítették a gyűrűk, brossok, melyek szép sorjában ott feküdtek a különböző csomagokban. Adrienne mindegyikre emlékezett.

Percekig attól félt, hogy megőrül. Volt pillanat, mikor az ablakhoz lépett és a mélységbe akarta vetni magát. A borzalmas felfedezés valósággal az esztétét vette. Hihetetlen, minden képzeletet felülmúló irtózat! A férje betörő! A becsületes, szorgalmas kereskedő, a mintaférj, a megbízhatóság mintaképe kettős életet él. Éjszaka betörő társaság tagja. Tehát ezért érdeklődött olyan behatóan Lontaiék lakása iránt? És ezért nem jön haza ma éjszaka sem. Új kalandra indul.

Adrienne legjobban szeretett volna meghalni, megsemmisülni, nem gondolkozni. A fogai összeszekercantak, a hideg rázta. Nem tudta, hogy mit tegyen?

Hirtelen felugrott. Verejték verte ki a homlokát. Szent Isten, ha valaki bekopog és nem nyithat ajtót...? Még azt hiszik, hogy ő is bűntársa volt a férjének!

Iszonyodva dobálta vissza az átkozott kincseket a szekrénybe. Azután becsukta a páncélszekrényt és a kulcsokat visszatette a kabát zsebébe...

Kitámolygott a szobából. A hálósobájába menekült. De már késő volt! Amit látott, azt nem lehetett meg nem történtté varázsolni. És

e pillanatban néma büntársa lett férjének. Hiszen az lenne a kötelessége, hogy azonnal fogja az ékszereket és visszavigye Anninak. De mit mondjon neki? Hogyan jutott hozzá? Nem, ez képtelenség! Bármennyire szornyú a kiábrándulás, amely érte, ezt nem teheti. Nem jelentheti fel a férjét. Nem kiálthatja a világba, hogy tolvaj, betörő!

De az is bizonyos, hogy nem élhet vele tovább. Hiszen irtózáttal kell rá néznie. Struccpolitikát sem folytathat, nem komédiázhatja, hogy semmiről nem tud. Minden szava, mozdulata elárulná az utálatot és a borzalmat. És ha tudná is... örület lenne tovább együtt élni Andorral. Ki tudja, melyik pillanatban leplezik le? És akkor az ő neve is belekerül egy társadalmi botrány középpontjába. A rendőrségen faggatni fogják. Jobb idejekorán menekülni tőle... Egy percre sem marad. Még ma éjszaka visszaköltözik a szüleihez. Majd kitalál valami mesét. Hogy összevesztek... másba szerelmes... Andornak nem szól arról, hogy mindent tud... Oh, ez a fürtelem nem lehet közöttük beszéd tárgya. De majd megérteti vele, hogy nem lehet, nem szabad többé közelednie... Közöttük mindennek és örökre vége!

IV.

Senkisé sem tudta megérteni, hogy mi történt Zalainéval? A halálra rémült szülők konziliumra

hívták a legkiválóbb idegorvosokat, akik azonban csak annyit tudtak megállapítani, hogy a méltóságos asszonyt valami súlyos idegrázkódás érte, amelyet azonban egyelőre a beteg makacssága miatt nem lehet gyógyítani. Nem hajlandó az orvosok egyetlen kérdésére sem válaszolni, már pedig az ilyen lelki bajok egyetlen gyógyítása abban áll, hogy orvos és beteg őszintén és bizalmasan beszélget a „kényes“ ügyről, amely a nagy idegösszeomlást okozta. Legfeljebb annyit állapítható meg, hogy a kulissza mögött lejátszódtott események szoros összefüggésben állhatnak a férjjel. Erre vall, hogy a beteg a legenergikusabban tiltakozik a férjével való találkozás ellen, idegrohamokat kap, ha csak a nevét is említik...

Rácz László báró, Adrienne édesatyja természetesen négyszem között felelősségre vonta vejét, de legnagyobb elképedésére Zalai kétségbeesetten esküdözött, hogy fogalma sincsen, mi történt feleségével? A cselédségre hivatkozott, hogy még csak hangos szóváltás sem esett közöttük, el sem tudja képzelni, mi borította fel az asszony lelki egyensúlyát? Délben a legjobb barátságban, csókkal búcsúztak el, este, mikor telefonon beszélt Adriennel, semmi különöset nem vett észre és mikor éjfél tájban hazajött, már nem találta otthon feleségét. Egy szó magyarázat nélkül hagyta el, még csak védekezni sem tud, hiszen nem is sejti, hogy mivel vádolják?

Néhány nappal utóbb Zárai levelet kapott feleségétől:

Ha a becsületérzésnek még egy szikrája él magában, úgy arra kérem, hogy szüntessen be minden közeledési kísérletet. Irtózom magától. Kíméljen meg minden bővebb magyarázattól. Vannak dolgok, melyekről a hozzám hasonló emberek még csak nem is beszélhetnek. A mai napon megbíztam ügyvédemet, hogy indítsa meg Ön ellen a válópert. Valamű közömbös, érdektelen okot említettünk a keresetben. Remélem és elvárom, hogy nem fog védekezni. Ennyit mindenesetre megérdemlek mindazért a jóért, mellyel a múltban érdemetlenül elhalmoztam.

báró Rác Adrienne.

A leánynevét írta alá, hogy ezzel is kifejezze megvetését és azt, hogy mennyire nem tart Záraival semmiféle közösséget.

Zárai rettentő dűhbe gurult. Tombolt. A földhöz vagdosta a keze ügyébe kerülő vázákat, felrugta a székeket. Lényének minden brutalitása felviharzott. Felkapta a telefonkagylót és letárcsázta Rác báróék számát. A báró jelentkezett.

— Mondja meg a lányának — üvöltötte Zárai —, hogy most már torkig vagyok ezzel a farsangi mókával. Hát mi vagyok én? Hülye? Báb? Fajankó? Majd megmutatom, hogy vélem nem lehet így bánni...

E pillanatban azonban új meglepetés robbant rá. Nem a báró válaszolt, hanem Adrienne. Nyilván az atyja mellett állt és a másik kagylón hallgatta a beszélgetést.

— Elég volt ebből a hangból! Eddig meg akartam kímélni, de ha kell, tudok én másképpen is beszélni magával. Holnap elutazom. Lesz néhány hete gondolkozni az eseményeken. Remélem, mire hazajövök, már belátja, hogy semmire sem mehet üres komédiával. Nagyon sajnálnám, ha ellenkező esetben oda kellene önt juttatnom, ahová már régen való... a bőrönbel

A telefon kattogott. A hallgatót letették. Zárai sápadtan roskadt egy karosszékre. Ez valóban borzalmas meglepetés volt. Erre nem számított.

V.

Egyetlen ember volt, aki abban a hitben élt, hogy tudja Adrienne családi tragédiájának titkát és ez Tordai Tamás volt. Tamás értett a nőkhöz és okoskodása nagyon egyszerű volt: Adrienne szereti őt, de tisztességes asszony, aki nem csalja meg az urát. Viszont elérkezett ama kritikus lelki válsághoz, amikor nem tartható fenn a hazugságra épült házasság. Az Adriennehez hasonló nők nem tudnak színlelni, megalkudni. Adrienne őt szereti, a csók, amellyel néhány nap előtt megrohmozta, felszabadította elfojtott

érzéseit és még aznap este elhagyta az urát. Mindegy, hogy ezt mivel indokolta meg. Elég, ha ő tudja az igazságot...

Most csak az volt a fontos, hogy óvatosan és tapintatosan törjön célja felé. Nem szabad meghónak látszania. Ezt az aranyhalacsát kár lenne elszalasztani. Adrienne a város leggazdagabb partijának számít. Készpénzvagyona legalább félmillió pengő és két palota a város szívében...

Nem is tett kísérletet arra, hogy Adriennel meglátogassa. De mindennap felküldött néhány válogatottan szép virágot. Orchideát, krizantémot és rózsát. Két hét múlva megtudta, hogy Adrienne elutazott. A család titkolta, hogy hová ment? Tordai megvesztegette Rácz báróék sofőrjét, aki a szobalánytól megtudta, hogy a fiatal méltóságos asszony Nizzába utazott. Hallotta, mikor erről beszéltek. És Nizzából is jött a szerencsés megérkezést jelentő sürgöny...

Tordai még aznap autójára szállt és százkilóméteres sebességgel robogott Nizza felé. Inasának csak annyit mondott, hogy néhányhetes kirándulásra indul és majd kellő időben értesíti, hogy mikor jön haza.

Egy órával Tordai elutazása után fiatal, felütnően elegáns asszony csengetett be a legénylakásba. Az inas ismerősként üdvözölte a hölgyet és közölte vele, hogy Tordai elutazott. A nő elsápadt és sírni kezdett. Az inas, aki már sok előkelő garszon úrnál szolgált, megszokta az

ilyen jeleneteket. Szakítás! Istenem! A legényember élete ezzel van kikövezve. Diszkréten állt a háttérben, várta, hogy majd csak vége szakad az oktalan sírásnak. De nem egészen így történt. A csendes sírás lassankint féktelen dühkitörésbe robbant. A fiatal hölgy valósággal örjöngött.

— Gazember! Nyomorult csábító! — sikoltozta magánkívül. — Beszéljen, mindent tudni akarok, kivel szökött meg?

Az inas zavartan hebegett. Erre a nagy dühkitörésre nem volt elkészülve. A hölgyek általában diszkrétebben szokták tudomásul venni, hogy faképnél hagyták őket. Ez a nő azonban, úgy látszik, nem volt túlságosan érzékeny és szemérmes.

— Bocsánat asszonyom... fogalmam sincsen semmiről. A nagyságos úr egyedül utazott. **E**s nem mondta meg azt sem, hogy hová?

— Hazudsz! — kiáltotta hisztérikusan a nő — ide hallgass gazember! Száz pengőt adok, ha megmondod hová ment...

— Nem tudom!...

— Kétszázat kapsz!

— Esküszöm asszonyom, nem tudom!

— Te, én kikaparom a szemed, ha nem beszélsz! Mit komédiázol? Tudod jól, hogy miről van szó. Kivel csalt meg a gazdád? Ki járt ide?

— Senki...

— Aljas csirkefogó! Azt akarod elhíttetni, hogy csak úgy kedvtelésből szökött meg búcsú!

nélkül? Rendben van... hát ne beszélj, fulladj meg... de majd megtudom én azt nélküled is! Pfuj!

És széles mozdulattal lesodort a földre egy drága japán vázát, azután az öklével úgy bele-vágott egy olajfestménybe, hogy a vászon ki-szakadt...

Az inas ijedten kapott az őrjöngő keze után.

— De asszonyom! — dadogta elképedve.

— Mi közöd hozzá? — rikácsolta a felbő-szült asszony, hiszen tőlem kapta, az én ajándé-kaim!

És szinte kéjes gyönyörűséggel zúzta, vág-dosta a kristálypoharakat, vázákat, selyempár-nákat.

Amikor végre kivonult, a szoba bombázott csatatérhez hasonlított.

Önagysága pedig egyenesen egy magánnyo-mozó irodába hajtatott.

— Ma elutazott a Bp. 123456. számú Minerva autón Tordai Tamás földbirtokos. Nyomozzák ki a legsürgősebben, hogy milyen határokat lé-pett át és merre ment az autó? Két napon belül választ kérek. A nyomozás nem lehet nehéz, his-szen a határokon átmenő autókat lajstromoz-zák!

A detektív meghajolt:

— Meglesz asszonyom!

Mit csinál az asszony, akinek lelkében egy világ dőlt össze, Nizzában, a világ nagy mulatóhelyén? Nem annak való hely ez, aki gyászt, csalódást hord a szívében!

De hát Adrienne éppen azért jött ide, mert dacos lázadással csak azért is mulatni akart. Belátta, hogy a legnagyobb ostobaság lenne átengedni magát a fájdalomnak. Kiért szomorkodjon? Andorért? Egy hitvány, kétszínű gonosz ember miatt? Ezért tegye tönkre az életét? Nem, mindazt, ami történt, el kell felejtenie. Letörli, mint spongyával a teleírt táblát. Védtelen és gyanútlan áldozata volt egy méltatlan embernek. De azért csak nem fog örökös gyászt hordani? Joga van az élethez. Szép, gazdag, fiatal. Majd itt a tengerparton, az örökös napsütésben, vidám emberek között megtanul újra mosolyogni. Kiheveri a nagy rázkódtatást és előlről kezdi az életet. A szerelmet is. Meg fogja találni a különbséget a méltó férfit, aki elfeledteti véle első házasságának rémregényét.

Elegánsabban öltözködött, mint valaha. A legmondénebb helyekre járt vacsorázni és csakhamar felfigyelt rá Nizza előkelő társasága. Egyre többeket izgatott a kérdés, hogy ki az a feltűnően szép hölgy, aki mindenütt látható, de mindig csak egyedül jár és olyan tartózkodó, diszkrét modora van, hogy minden ismerkedési kísérlet már előre reménytelennek látszott.

Adrienne érezte, hogy az általános érdeklődés homlokterébe került, élvezte a kíváncsi és tola-
kodó pillantásokat, melyek új életkedvet dele-
jeztek feléje. De még túlságosan friss volt a seb,
még nem tudta rászánni magát, hogy belekap-
csolódjon a zajos, léha mulatozásokba. Egy ki-
csit még halogatta az ismerkedéseket, új ürü-
gyeket keresett önmaga előtt, hogy majd akad-
nak még érdekesebb emberek, akikhez érdemes
lesz csatlakozni, valójában azonban, a lelke leg-
titkosabb mélyén, még nem tudott leszámolni a
multtal, valami még mindig odakötötte Pesthez,
az emlékeihez, az első illúzióhoz...

Egy napon a tengerparton sétált és a naptól
bágyadtan leült egy padra. Nézte a szinte való-
színűtlenül kék tengert és a fehér vitorlákat,
melyek mint a boldogság apró pillangói, keringe-
tek, szökdécseltek a hullámok felett. Zengett,
légett, ragyogott minden, fehér porcellánnadrá-
gokban, ingujjban álltak a vitorlások árbocrud-
jai mellett a napbarnított férfiak, a nők pizsama-
nadrágokban, lobogó hajjal, kitárt karral szív-
ták a friss levegőt és élvezték a rohanás gyö-
nyörűségét. Mindenki fiatal volt és egészséges,
a szerelemnek friss rózsaillata volt, a parton
óriási autók várták a boldog naplopókat. És
egyszerre az egyik pálmafa mögül fent a para-
ton is kilebbent két fehér porcellánnadrágszár,
fölötte a sötétkék tenniskabát és kerek kék-
sapka...

Adrienne fel sem pillantott, tekintete szórako-

zottan siklott el a strandcipők elegáns fehérségén... itt minden férfi egyforma, fehér cipő és nadrág, sötétkék kabát, jólborotvált barna arc és mindehhez kiegészítőül az autó, amely ott áll valahol a közelben. A fehér nadrág most cserkészni jár, kalandot keres... Adrienne ideges lett, az az érzése volt, hogy az ismeretlen vele akar megismerkedni. Önkéntelenül felpillantott és meglepetten kiáltott fel:

— Tamás!

A férfi mosolyogva hajolt meg:

Adrienne még nem tért magához meglepetéséből.

— De hát hogyan került ide?

— Nem véletlenül. Maga után lopóztam. Napok óta figyelem már titokban...

— Kémkedett?

— Szenvedtem. Ezerszer akartam már megszólítani és nem mertem. Tudtam, hogy mindent kockára tehetek. És ezt nem volt szabad. Túlságosan szeretem és azt akartam, hogy ez a találkozásunk ne hozzon fájdalmat... Milyen boldog vagyok Adrienne, hogy újra láthatom... Mennyire hiányzott nekem! Sohasem hittem, hogy nő ilyen sokat jelenthet életemben!

Az asszony dermedt lelkére úgy hullottak a forró szavak, mint a tavaszi zápor, melynek nyomán új élet zsendül.

Igen, most jókor jött, ez volt a pillanat, mikor elkezdte megérezni az új szerelemre, mikor minden

idegszálával kereste az új férfit, akihez életét csatolhatja.

Meghalottan nyújtotta kezét:

— Köszönöm Tamás, hogy ilyen jó hozzám!

A férfi megcsókolta a felényújtott kezét és az asszony mellé ült.

— Én nem kérdezem, hogy mi történt — mondotta halkán —, nem kutatom, hogy miért utazott el olyan hirtelen és búcsú nélkül Pest-ről...

— Ezt nem is szabad sohasem kérdeznie, Tamás. Erre én már magamnak sem akarok válaszolni...

— Engem csak az érdekel: elfogadja-e a barátságomat? Maga mellett akarok maradni. Azt akarom, hogy egészen meggyógyuljon. Jól ismerem a Rivierát. Autón jöttem. Majd együtt járjuk be a legszebb helyeket. Nem leszek a terhére. Amikor a magányt kívánja, el fogok tűnni. A szeszélyeihez, hangulataihoz alkalmazkodom. Nékem csak az a fontos, hogy a maga közelében lehessenek. Rettenetes volt ez a két hét maga nélkül... De egyet tudnia kell... Hogy én állandóan, a nappal és éjszaka minden órájában várom a választ arra a kérdésre: akar-e a feleségem lenni!

— Majd eljön ennek az ideje is Tamás, amikor válaszolni fogok. Ma még nem vagyok szabad. Hiszen tudja, a válóperemet csak most fogom megindítani... És éppen ezért bizonyos óvatosságra kell kérnem Tamás. Nem szabad, hogy

gyakran lássanak együtt bennünket. Még azt pletykálnák, hogy együtt szöktünk meg, a szeretője vagyok és ezért hagytam el a férjemet. Szeretném, ha nem is lakna itt, hanem átköltözne Monte Carlóba. Hiszen a kocsiján percek alatt idejöhet. Majd közösen kirándulunk, ez nem feltűnő...

— Minden úgy lesz, ahogy maga akarja. Még ma átmegyek Monte Carlóba. Az Esplanadeban fogok lakni. Ott várom a telefonját.

— Nagyon helyes! Lehet, hogy nem is hívom ide, hanem én is átmegyek Monte Carlóba és majd onnan indulunk. Tudja, itt már túlsokan figyelnek!

VI.

Ügylátszik, hogy ez a nap a meglepetések sorozatát tartogatta Adrienne számára.

Kellemes és egészen felfrissült hangulatban tért vissza a szállodába. Hetek óta először érzett egy kis örömet és egy névtelen remény bontogatta lelkében óvatosan a bimbóit, törékeny, mint egy tavaszi virágszál. Meghatotta Tamás kitartó ragaszkodása. Adrienne jól ismerte a társaságbeli férfiakat, jól tudta, hogy a romantikának divatja múlt, legtöbbje cinikus, fölényes és nem szerelmet, hanem csak kalandot keres. Szinte valószínűflennek látszott, hogy még akadt olyan kivétel, mint Tamás, aki még ennyire tudott rajongani. Pedig Tamás típusa volt az el-

kényeztetett férfiaknak, a szép hím volt, akire önkéntelenül felfigyeltek a nők és aki bizonyára rengeteg szerelmi sikert könyvelhetett már el. Adrienne önérzete megduzzadt, ha arra gondolt, hogy ez a nagyszerű férfitpéldány éppen benne találja meg a nő ideálját.

E pillanatban szinte hálát érzett Tamással szemben és már nem lehetett kétsége a jövőt illetőleg: ez a férfi a végzetel! Hozzá fogja csatolni életét!

Nincsen kellemetesebb érzés, mint mikor a bizonytalanság gyötrelmeit egyszerre felváltja a megoldás és révbe érkezés. Most már volt célja, tudta, hogy milyen irányba ível az élete és megtelt boldog várakozással.

A luxus szálloda halljában, mint a nappal s éjszaka minden órájában, most is százhangú hangszereléssel zsibongott a nemzetközi élet. Túlfűtött emberek élénk mozgása, taglejtése, kacagása, morajlása, egyre változó színek, programok megbeszélése, találkozások, érkezések, utazások, autóköpenyek, rohanó boyok és pincérek... kábító egyveleg, amely lehet operett, francia vígjáték, vagy hiúság vásárának tragikomédiája, aszerint, hogy milyen szemszögből figyeljük a dolgokat. Mennyi dráma, bűnös szenvedély, csalás és aljasság húzódik meg a látszólagos gondatlanság mögött és milyen gyakran csattan el a revolver hajnal felé, a józanodás keserves perceiben a lebocsájtott függönyök mögött.

És ebben a szinte afrikai színességben és bámulóan bizarr forgatagban egyszerre két kar fennemelt Adrienne nyaka köré és szenvedélyes csókok cuppantak orcájára.

— Drágám... nohát ez a meglepetés!... Hát ez felér egy kis főnyereménnyel...

Lontai Anni volt. A fiatal asszony, úgylátszik, már kiheverte az ékszerei elrablásával kapcsolatban szenvedett idegrázkódtatást. Friss volt, csupa élénkség és hála tökéletes kozmetikai művészetének, arca üde, piros.

Adrienne nem örült túlságosan. Ellenkezőleg, éppen most volt legkevésbé szüksége egy harmadikra, még hozzá olyan valakire, aki pesti társaságából csöppent ide. Ismerte Annit, tudta, hogy hozzá fog tapadni, nem lehet lerázni, minden lépését figyelni fogja. Ez a gondolat valósággal szerencsétlenné tette Adriennet. De hát úrinő volt, dáma, akinek első kötelessége, hogy minden helyzetben tudjon mosolyogni és kedves szavakat mondani.

— Annikám! — kiáltotta színlelt örömmel — mikor érkezted? Hogy vagy?

— Ah, tudod az a dolog nagyon az idegeimre ment! A férjem azt mondta, utazzam valahová szórakozni. Hát ide jöttem. Az este érkeztem. Mondd, mi újság van itt? Találtál már valamirevaló fiúkat? Te mióta lógsz itt? Miért nem írtál? Tudod, hogy komisz vagy? ... Na, de nem bánthatlak! A fő, hogy megtaláltalak. Kivel vagy itt?

— Megörültél? Senkivel!

— Akkor nem én örültem meg, hanem te. Hogyan lehet egyedül mászkálni Nizzában? No, majd kezelés alá veszek. Biztosítlak két napon belül lesz megfelelő társaságunk...

— Ne haragudj, de egyáltalában nem vágyom emberek után.

Anni összecsapta kezét.

— Embergýülölő lettél? Mert valami bajod van a férjeddal? Hallom, hogy váltok. Nem akarok indiszkrét lenni, szívem, de végre egész Pest erről beszél. Nézd, én nem vagyok tapintatlan, nem kérdezem, hogy mi történt köztetek, csak egyet mondok: egyetlen férfi sem érdemli meg, hogy az ember hű legyen hozzá. A legnagyobb örült, aki komolyan szerelmes egy férfiba. Mind csirkefogók. Egyiket sem szabad komolyan venni...

Adrienne legyintett:

— Szavak!... Nem lehet ezt ilyen hidegen, fölényesen elintézni.

Anni szeme megvillant, az arca mintha hirtelen megváltozott volna.

— Igazad van. Te vagy a legokosabb valámmenyiünk között. Mi csak beszélünk, a szánk jár, adjuk a blazirtat, a valóságban pedig, ha megtaláljuk azt a férfit, aki a zsánerünk, szerelmesebbek és butábbak leszünk, mint egy kis varrólány. Mondd, de egészen őszintén, nem voltál még szerelmes? Nem a férjedbe, az nem számít... valaki másba! Nem volt regényed?

— Nem!

— Látod, most hazudsz. Én ezt nem hiszem! Mert nem vagy őszinte hozzám? Nézd, mi most így egymásba akadtunk, két fiatal, elegáns, nagyvilági nő a világ közepén, Nizzában... Mért hazudjunk egymásnak? Ide csak akkor jön a nő, ha megszöktetik, szerelemre, kalandra vágyik.

— Egyik sem illik rám!...

— Nem bízol bennem Adrienne. Léhának tartasz. Mert nem ismeresz igazán. Nem tudod, hogy én egészen más vagyok, mint akinek látszom... Akarod, hogy én kezdjem a gyónást? Hát én sem jöttem ide véletlenül... Lehet, hogy néhány napon belül egészen furcsa dolgok fognak történni velem, amelyek hallatára tágra fog nyílni a szemed. Akkor majd megváltozik a véleményed.

Adrienne megdöbbent. Mintha egy egészen más nő beszélt volna hozzá, mint az imént. Meghökkenve nézett Annira, akinek hangjából fojtott szenvedély és fenyegetés parázslott.

— Nem értlek Ann! Mit jelent ez?

— Nem is érthetsz... Azt mondtad, sohasem volt regényed, nem voltál szerelmes. Akkor hiába magyaráznék neked... Mit tudod te, hogy abban a világban, ahonnan én jöttem, micsoda pokoli lángok lobognak. És hogy micsoda szenvedésekkel kell megfizetnünk ezt a lobogást! De hagyjuk ezt... ez az én magánügyem és majd el is intézem valahogyan. Csak éppen meg akartam neked egy kicsit mutatkozni. Nem is tudom, hogy miért tettem? Talán bosz-

szantott, hogy bizonyos lenézést éreztem ki a hangodból. Most talán már más szemmel nézel rám és elhiszed, hogy meg tudom érteni komoly problémáidat is. Majd lassankint megismersz. Van időnk. Remélem, itt maradsz még néhány hétig? Beszéljünk másról. Láttál már ismerőseket?

— Nem... senkit!

Adrienne megint hazudott. De ez a hazugság, hogy Tamást letagadta, valami kellemes melegséggel töltötte el. Érezte, hogy szorosabbra fűzte közte és a férfi közötti kapcsolatot. A titok a szerelem egyik legizgalmasabb fűtőszere.

— Furcsa! — válaszolta Adrienne és a hangja kissé kiábrándultan hangzott. — Hiszen a pesti társaság fele állandóan a Rivierán tartózkodik!

— Kerültem az embereket. Többnyire egyedül sétáltam a tengerparton és este nem jártam a kaszinóba.

— Hja úgy? Az persze más! No majd ezentúl másképpen lesz! Már ma este benézünk a játékterembe. Ha igaz a boldogtalan szerelemről szóló babona, akkor nekünk rengeteget kell nyernünk a kártyán. Mindenesetre megpróbáljuk.

VII.

— Menjünk Grasseba! — indítványozta Tamás, mikor másnap délelőtt Adrienne pontosan megjelent a montecarlói kaszinó parkjában.

Adriennek nem volt kifogása. Neki igazán mindegy volt, hogy hol fogja eltölteni a napot. Egy kicsit gonoszul mosolygott befelé, hogy mekkorát fog nézni Anni, ha délelőtt keresni fogja a szállodában és a portás átadja a levelét, amelyben mentegetődzik, hogy váratlanul ismerősöket talált, akik szinte erőszakkal rávették, hogy tartson velük... egy napos kirándulásról van szó, estére feltétlenül visszatér, a viszontlátással!

Anni meglepetésszerű megjelenése Nizzában megzavarta Adrienne programját. Semmiesetre sem akarta Tamásnak bemutatni. Az ilyen barátnői bekapcsolások sohasem vezethetnek jóra. Adriennek nem volt érdeke, hogy Tamással való beszélgetése más vágányokra lendüljön, ami pedig elkerülhetetlenné vált volna, ha Anni is jelen van. A szerelem két ember legszemélyesebb ügye. Sok baj származott már abból, ha idő előtt pattant ki, hogy ki milyen érzésekkel viselkedik valaki iránt!

De ez a mai szökése csak ideiglenes megoldást jelentett, melyet nem lehetett naponta megismételni. Adrienne komolyan foglalkozott azzal a gondolattal, hogy titokban elköltözik Nizzából és a Riviera egyik másik pontján száll meg. Mindenképpen le kell ráznia Annit, aki a lehető legrosszabb időben bukkant fel.

Tamás elragadó volt. Gyengéd tapintattal egy szóval sem érintette szerelmüket.

Már tisztában volt Adriennel. Tudta, hogy

ama nők közé tartozik, akik általában irtóznak a bókokat mondó, ostromló szándékkal fellépő férfiaktól. Ebből a fajtából ugyanis éppen eléghez van szerencsájük. Hiszen minden férfi, akivel a társaságban összeakadnak, az első kedvező pillanatban udvarolni kezd. Olyan ez, mintha valakit arra kényszerítenének, hogy mindig csak édességeket egyen. Halálos csömört kapna. Az ilyen nők lelkük mélyén arról a másfajta férfiről álmodoznak, aki többet hozna nekik, mint az érzékiséget. Megbecsülést, önzetlen barátságot, aki foglalkozik velük, a lelki problémájukkal, szóval, akiről azt érzik, hogy számára nem csak a nemi lényt, hanem az embert is jelentik. De ilyen férfi nagyon kevés van és a legtöbb nő azért únja az egész férfinemet, ezért mondja kínzottan és unottan a meglepett gavalíérnak éppen akkor, mikor az illető a legellenállhatatlannabbnak véli magát: maga is csak olyan, mint a többi.

Adrienne hálás volt, amiért Tamás ennyire megkönnyítette a helyzetét. Ez a barátság komoly értéket jelentett mostani helyzetében.

Olyan jó volt gondtalanul elnyújtódzni az autó párnázott, széles karosszékeiben. A rivierai autótűt a világ legtündéribb helyei közé tartozik. Napsugárban fehérülő sziklába vágott széles úton siklik az autó az azurkék tenger felett, a mélyből pálmaerdők mosolyognak fel, a vizen yachtok siklanak és szüntelenül kacag, zeng a szerenád a bárkák felől, melyek lomha kényelemmel hor-

gonyoznak a villák kertjei alatt. Valahonnan virágillat jön, szinte türhetetlenül erős, ájult illat, amelytől az ember szíve fájdul meg. Narancserdők ringatják nedvdús, mézédés gyümölcsüket, széles pálmalevelek felett óriási lepkék röpködnek...

És Grasse! Mint egy fantasztikus keleti szőnyeg a Riviera legszebb pontján. A virágok városa. A francia parfüm boszorkányüstje. Vörös, kék, fehér, sárga virágok orgiázó végtelensége, örök virágzás az egész esztendőben, mint egy tropikus csoda.

És ahogy megállt az autó egy kanyarulatnál, Adrienne szinte felsikoltott a gyönyörűségtől. A misztikus illatok amint megrohanták, ahogyan megtelt velük a levegő, mintha millió asszony szerelme muzsikált volna.

Tamás azt indítványozta, hogy nézzék meg a híresebb illatszergyárakat.

— Látja — mondotta mosolyogva — ezek az igazi költők, ezek az illatgyárosok. Ők tudják legfinomabban és leglégiesebben kifejezni a szerelem sokféle hangulatát. Ahány illat, annyi dala a szerelemnek és annyi árulója az emberi váagnak. Semmisem jellemzi annyira a nő egyéniségét és fantáziáját, mint az illat, melyet magának választott. Vannak dúsgazdag nők, akik vagyont fizetnek egy-egy illatért, melyet a gyár csak az ő számukra készít. Babonásan bíznak a varázsban, melyet parfümjök áraszt és féltéke-

nyen őrzik annak a titkát. Vajjon melyik üveget választaná most Adrienne?

Hatalmas piramisokban álltak előttük az üvegek, mint óriási drágakövek a rubin, smaragd, topáz, zafir színeiben és a nevük buja és tikkadt volt, mint a rózsaszirmok hullása nyáréjszakán. Csókvarázs. Első szerelem. Égő száj...

Ott állt a nő a szerelem nagy fegyvertárában. Keze egy mélyfekete üveg felé lendült.

Indiai éjszaka! — állt az üvegen, amely komor és titokzatos volt, mint egy mágus palackja.

— Ennek a titkát fakírok őrzik — mondotta a gyár vegyésze — mi Indiából hozattuk a keverőjét. Egy rongyos bennszülött, valami Benares melletti dzsungelben virágok gyűjtésével foglalkozott. Siva parfümjének nevezik és illata állítóleg megrészegeti a leghidegebb férfit is... A legdrágább készítményünk. A legkisebb palack ötezer frank.

Tamás intett, hogy rendben van, az üveget be lehet csomagolni. Adrienne riadtan tiltakozni akart. De már nem lehetett. Tamás kifizette.

— Micsoda esztelen tékozlás! — korholta később, mikor kinnt ültek egy szálloda terrasán.

— Vannak percek, mikor az ember nem tördelhetik a holnappal! — válaszolta Tamás. — Nekem a mai nap annyi gyönyörűséget jelent, annyi örömet hozott, mint még soha életem egyetlen napja sem! Talán mindig ezt a nagyszerű hangulatot vártam, amikor ilyen tökéletes szépségben és harmoniában kapom mindazt,

ami forróvá teszi a szívünket és megmámorosítja lelkünket. Ma mindent oda adnék... oh, nem csak azt a pár ezer frankot, hanem az életemet is! Vélem ma csoda történt. Én ma tanultam szeretni. Látja, egy szót sem beszéltünk erről, de ebben a némaságban csupa muzsika volt... Ha majd a feleségem lesz, akkor egyszerre fogom magának adni a szavaimban, csókjaimban, az egész nagy felgyulladásomban azt a mámoros szépséget, amely most egész lényemet betölti. Szeretem Adrienne, most ki kellett mondanom, mert talán soha zengőbben, forróbban és teljesebben ezt nem érezhetem...

Megragadta Adrienne kezét és érezte, hogy az remeg. A másik pillanatban megcsókolta az izgalomtól halvány, meglepett asszonyt.

Amikor kibontakoztak, Adrienne szeme tele volt könnyel. A férfi ragyogott a boldogságtól.

— Kedves... drága barátom! — rebegte alig hallhatóan Adrienne. — Milyen jó, hogy ez így történt, hogy mellettem van és szerethetem!

A házasságukról kezdtek beszélni. Adrienne abban reménykedett, hogy legfeljebb három hónap múlva a bíróság kimondja a válást. Azután a vagyoni dolgokra tért rá, beszélt a hozományáról, amely még érintetlenül megvan, a két házáról...

Tamás kérte, hogy ezt hagyják, ez őt egyáltalában nem érdekli.

Később megbeszélték, hogy másnap mindketten ide költöznek, Grasseba.

Montecarlóig együtt mentek az autón. Ott Adrienne szigorú kívánságára elbúcsúztak. Adrienne bérautón ment vissza Nizzába.

VIII.

Tamás fütyürészve, vidáman sietett a szállodája felé. A nagy tét meg volt nyerve. Adrienne a felesége lesz. De abban a pillanatban, mikor szobájába nyitott a mosoly arcára fagyott. A lámpa égett és a karosszékekben egy fiatal nő ült, aki talán szép lehetett, de mikor Tamást megpillantotta, arca valósággal eltorzult a dühtől, kárörömtől, gúnytól és bosszúvágytól.

A férfi visszahökkent. Nem volt éppen gyáva, de ez a találkozás túlságosan váratlanul érte.

A nő gúnyosan kacagott.

— Csak lépj be... erre persze nem számítottál, hogy kinyomozlak és utánad jövök... Ezt merészelted? Megszöktél? Azok után, ami ketünk között történt? Azt hitted, hogy velem is úgy bánhatsz, mint a többi szerencsétlennel, aki utadba akadt? Hát nem, barátom, ezuttal tévedtél. Most leszámolunk...

— Ne kiabálj! — kérlelte a férfi és riadtan körülnézett.

— Oh, lesz ebből még nagyobb botrány is. Nem tudom, miket hazudtál itt a szállodában, a kaszinóban, a társaságokban arról, hogy ki vagy és azt sem tudom, hogy e pillanatban ki az

a nő, akit éppen szédítesz, de kár fáradnod. Mert én keresztülhúzom a számításaidat.

— Örült vagy! Mit akarsz tőlem?

— Mért szöktél meg? Hogy merted ezt tenni?

— Ostobaság. Egy-két hétre jöttem csak ide. És ez is miattad történt.

— Miattam?

— Igen. Pénzt akartam szerezni. A kaszinóban játszom.

— És miért nem szóltál?

— Ismerlek. Lebeszélte volna.

Az asszony nevetett.

— Oh, mily gyöngéd és engedelmes lettél egyszerre! Te, a világ legsötétebb, leggonoszabb embere... Mit törödtél te valaha is azzal, hogy szenvedek-e vagy nem? Hidegvérűen gázoltál át rajtam. Tönkretettél, mindenemből kifosztottál, ez az igazság. És most megszöktél, mert már semmitsem remélhettél tőlem...

— Hallgass!

— Nem hallgatok! Eddig a hatalmadban tartottál. Mit tudom én, miféle ördögi erővel tetted ezt. Félttem tőled. De nekem már minden mind-egy... Éveken át türtem minden aljasságodat, mert csak az volt fontos, hogy láttalak, csókolhattalak, mellettem voltál. De az, amit most tetted... ennek a förtelme mindent túlszárnyal! Hidegen, cinikusan megszöktél...

— Legyen eszed, Anni! Beszéljünk nyugodtan, hidegvérűen...

— Erről nem lehet hidegvérűen beszélni. És ne erőlködj. Nem fogsz megszédíteni...

— De hát végre is mit akarsz?

— Kárpótlást! Elégtételt mindazért, amit velem szemben elkövettél.

— Erről is beszélhetünk. De csak, ha nem örjöngsz. Nos, belátom, csakugyan adósod vagyok...

— Bravó! Ezt hát mégis kegyes vagy belátni!

— Igen, jó voltál hozzám Anni, ezt nem is felejttem el!

Az asszonyban ismét felviharzott az indulat.

— Micsoda bárgyú szavak ezek? Hála? Felejtés? A mi kettőnk számláját nem lehet így elintézni! Hát hol lennél te, ha én nem állok mellettéd? Ki fizetett helyetted Párisban, mikor az első gaztetted elkövettéd és tizezer frankot sikerasztottál? Emlékszel? Én akkor az Ambassadeur táncosnője voltam. Zálogba csaptam ékszereimet és megmentettelek. És azóta hányszor segítettem rajtad...

— Mindent feljegyeztem...

— Valóban? Ennyire pontos, rendes ember vagy? És azt is feljegyezted, amit nem önként adtam neked, hanem amit kizsaroltál tőlem? Igen... ezt tetted, átkozott legyen a perc, amelyben találkoztunk!... Amikor férjhez mentem és megtudtad, hogy dúsgazdag férjem van, egyszerre ismét megjelentél. És megfenyegettél, hogy mindent elárulsz az uramnak, a múltunkat, mindazt, ami kettőnk között történt, ha nem segítek!

ki bizonyos összegekkel... Ezeket a pénzeket is feljegyezted?

— Az utolsó fillérig mindent visszakapsz... Nem értem dühöngésedet, Anni. Hiszen te voltál az, aki ezerszer kértél, hogy tünjek el életedből....

— Igen, de nem így! Engem tönkretettél. Idegroncs vagyok. Megszoktam az évek során, hogy úgy rendelkezél velem, mint egy tehetetlen, kényre-kedvre kiszolgáltatott rabszolgával... De végre is... valami önérzet mégis csak van bennem. Nem dobhatsz el... nem vethetsz meg annyira, hogy még búcsúra sem tartottál érdemesnek...

Tamás idegesen cigarettázott, várta, hogy elcsittuljon kissé a magánkívül tomboló nő nagy viharzása. Tudta, hogy a legnagyobb ügyességre van szüksége és minden áron le kell szerelnie Annit. Ha Adrienne a legkisebbet is megsejti abból, ami most itt történik, örökre elveszíti.

— Sajnálom, Anni, hogy ennyire félreértesz — mondotta nyugodtságot színelve. — Ismétlem, eszemben sem volt megszökni, hiszen fel sem adtam pesti lakásomat. Játszani jöttem Montecarlóba. Ismersz, tudod, hogy enélkül nem élhetek. Nekem pénz kell... Nagyon sok pénz. Nem csak azért, mert csakugyan el akarok veled számolni. Nekem messzebbmenő terveim vannak. Szeretnélek feleségül venni, Anni...

— Te? Engem?...

— Igen. Nagyon jól tudod, hogy szeretlek,

hogy a mi életünk ezer szállal van egymáshoz fűzve...

— Oh nem... Erről ne beszélj! Gyűlöllek!

— Nem igaz, Anni! Szeretsz! Nem sértett önérzetből, vagy a pénzed miatt jöttél utánam, hanem azért, mert szeretsz...

Az asszony felzokogott.

— Oh, én nyomorult... szerencsétlen teremtés!...

Tamás szeliden simogatta Anni haját. Tudta, hogy most már nyert játszmája van. A sírás felolvasztja a düh acélját és meglágyítja a szívet.

— Legyen eszed, kicsikém. Belátom, rossz voltam hozzád, de ezentúl minden másképpen lesz. Bíznod kell bennem. Hallgass rám, mindent őszintén megmondok. Megismerkedtem egy nagyon gazdag amerikai gyárossal, akinek megtetszeltem és aki, úgy látszik, rám akarja bízni európai üzleteinek vezetését. Ez óriási jóvédelmet jelent... Egész életemre kint lennék minden anyagi bajból és jóvátehetném a mulat... Az amerikai, úgy látszik, arra spekulál, hogy feleségül veszem unokahugát, aki szintén itt van Monte Carlóban. Nékem persze eszemben sincsen ömagyságát elvenni. De hát hadd legyen ebben a hitben, az a fő, hogy megkapjam a szerződést... Néked azonban semmi esetre sem szabad mutatkoznod. Végy itt szobát az Esplanadeban és majd módját ejtem, hogy minél többet lássalak. Csak néhány napi türel-

met kérek, kedvesem és egy életre váltjuk meg vele boldogságunkat!

Anni nem tudott válaszolni. Keservesen sírt, a könnyei patakokban folytak végig az arcán.

IX.

Mikor Adrienne nizzai szállodájába érkezett, sokkal jobban fel volt zaklatva, semhogy lefekvésre gondolt volna. Még benne égett az elmúlt nap nagyszerű izgalma, a rózsás optimizmus, amely megtöltötte, egyre új édes képeket varázsolt eléje. Jól esett a jövőre gondolni, új célt, szerelmet látott délibábosan keringeni a lávolban, valahogyan megpihent az elmúlt hetek nagy háborgása után.

Leült a terraszon, a jazz érzelgős francia keringőt játszott és apró piros lámpák keretezték a diszkrét lugasokat, melyekben estélyi ruhás hölgyek és urak ürfítették a pezsgős poharakat.

A boy udvariasan megállt előtte.

— Madame, — mondotta, — ügyebár magyar? Nem parancsolja a magyar lapokat? Azokat is tartjuk!

Idegenben nincs szívesebben látott vendég a magyar lapnál. Adrienne örömmel fogadta az ajánlatot.

Kíváncsian futotta át a színházi híreket. Az újságban mindig ezeket nézte meg legelőször. Tudomást vett a legújabb premierekről, az apró

kis pletykákról, az ujság egyéb hírei már sokkal kevésbé érdekelték. Még csak a képeket fustotta át és a kéthasábos kövér címeket olvasta el.

Egyszerre azonban megrezzent. Ideges kíváncsisággal és rémülettel tapadt a szeme egy feltűnően szedett címre:

Váratlan fordulat a Lontai-féle ékszerrablás ügyében.

A rendőri sajtóiroda jelenti: A néhány hét előtt nagy feltűnést keltett Lontai-féle ékszerrablás ügyében a rendőrség egészen új, meglepő nyomokat talált, melyek, úgy látszik, hogy végre a valódi tetteshez vezetnek. A rendőrség egyelőre a legnagyobb titokban folytatja a nyomozást, annyi azonban mégis kiszivárgott, hogy a betörés központjában a fővárosi társaságnak egy általánosan ismert, előkelő tagja áll, akiről senkisé sem sejtette volna, hogy ilyen súlyos bűntettet követhet el. A gyanúsított kétségbeesetten tagad, de minden körülmény elárulja.

Adrienne fehér lett, mint a fal. Minden lelki erejére szükség volt, hogy el ne ájuljon. Amitől rettegett, bekövetkezett. Férjét letartóztatták. Nem kétséges, hogy a nevét is hamarosan kiszolgáltatják a nyilvánosságnak és akkor az ő jó híre is elveszett. Kerülni fogják, gyanakodva néznek rá: a betörő felesége. Hasztalan hangoz-

latja ártatlanságát, az emberek rosszhiszeműek, gúnyosan fogják vállukat vonogatni...

És mit fog ehhez Tamás szólni? Vajjon ezek után is feleségül veszi?

Adrienne határtalanul kétségbe volt esve. Már szinte látta, hogyan fog Tamás valami udvarias mentséget dadogni, szépen felépíti a visszavonulás útját, legjobb esetben azt mondja: ... várjuk meg, amíg a botrány hullámai elsímulnak, aztán majd meglátjuk!... Talán, ha már az emberek napirendre tértek a dolog felett, szépen, titokban egybekelhetünk...

Igen, ezt fogja mondani, azután tovább áll, sohasem fog hozzá visszatérni.

Adrienne alig tudta visszafojtani könnyeit. Nagyon szerencsétlennek érezte magát. Bármennyire is igyekezett magát ámítani, még egyáltalában nem heverte ki a szörnyű csalódást és tehetetlenül, lelke mélyéig megrendülve állt a nagy rejtéllyel szemben, hogy a férfi, akivel tíz esztendeig élt, ennyire félrevezethette igazi lénye felől...

Adrienne nem mert ezen gondolkozni. Félte, hogy egyszerre feltámad benne a kétség: hátha Tamás is éppen olyan alakoskodó, kétszínű, mint Andor volt? Nem, erre nem szabad gondolni, elhesegeti a kétségeit. Hiszen, ha ez lehetséges volna, nem lehetne tovább élni, megrendülne a hite az egész világban...

Megint az ujságra nézett. A két nap előtti kelttel volt ellátva. Azóta Andort már bizonyára

letartóztatták! A börtönben ül, mialatt ő itt új szerelem aranyzárait bogozza. A boldogtalan ember, senkisé áll mellette élete utolsó súlyos perceiben!

Csak semmi érzékenység! — kapta fel dacosan fejét Adrienne. — Hová vezet ez? Mindenki maga építi végzetét. Nem áldozhatja fel részvétből, álmartiromságból egész fiatalságát, társadalmi rangját, boldogulását? Andor súlyosan vétkezett, nemcsak betörő volt, de hidegvérűen önkéntelen büntársává tette a feleségét is. Ha a rendőrség véletlenül kinyomozza, hogy az elrabolt ékszereket ő is látta férje páncélszekrényében, hogy tudott a betörésről, akkor még neki is kínos kellemetlenségei támadhatnak! Ah, így is egészen bizonyosan meg fogják idézni a rendőrségre, faggatni fogják férje életéről, a lapok hasábos tudósításokat fognak közölni, az ismerősök szenteskedő arccal fogják részvételüket nyilvánítani!

— Micsoda undok komédia! Milyen jó lenne elmenekülni a világ másik végére! Igen, ezt fogja tenni. Megszökik. Elutazik Olaszország valamelyik kis elhagyott pontjára. Tamás bizonyára örömmel fogja követni. Nem kell sokat magyarázkodnia. Két-három hónapig távol maradnak... Addigra elsímulnak a szenzáció hullámai!

Hirtelen vérhullám öntötte el arcát.

A terraszfeljárója felől Tamás közelgett. Autóköpenyben volt, idegesen nézett körül. Az

arca boldog mosolyra húzódott, mikor Adriennet megpillantotta.

— Milyen nagyszerű, hogy még itt van és nem feküdt le... Ne haragudjon, hogy most ilyen késő éjszaka maga után jöttem. Képtelen voltam elaludni. Még látni akartam... Itt kívántam lenni a közelében...

— Micsoda elővigyázatlanság! — korholta Adrienne és arra gondolt, hogy milyen botrány keletkezhetne ebből, ha Anni véletlenül szintén ide jönne a terrasra. Most jutott eszébe, hogy nem is kérdezte meg a portástól, itthon van-e a barátnője? Talán valamelyik barban mulat, vagy a kaszinóban és minden pillanatban felbukkanhat.

— Mit bánom én, hogy mi történik! — kiáltotta szenvedélyesen Tamás. — Senkinek a véleménye nem érdekelhet. Szeretem, a feleségem lesz és elvesztettnek tekintem életem minden percét, melyet nem maga mellett töltök...

De bármennyire őszintéknek hangzottak is ezek a szavak, Tamás e pillanatban egészen másra gondolt, mint a szerelemre. A legnagyobb titokban szökött meg Monte Carlóból, ahol már égett a talaj a lába alatt. Megvárta, amíg Anni visszavonult a szobájába és lélekzet-visszafojtva leste, mikor sötétül el az ablaka? Körülbelül két órát tölthetett ideges és feszült várakozásban, közben bőröndjébe dobálta ruháit és levitette autójába.

Most végre Nizzában volt. Anni szerencsére semmitsem vett észre. Viszont kétségtelen, hogy ha reggel felébred, első dolga lesz, hogy felhívja a házitelefonon és ha kiderül, hogy az éjszaka megszökött, Anni feltétlenül üldözni fogja.

— Arra gondoltam, — mondotta Adriennek, — hogy a kora reggeli órákban hagyjuk el Nizzát. Hiszen tudja, hogy már tíz óra felé milyen égetően süt a nap. Csak a hajnali órák kellemesek. Legszívesebben már most útnak indulnék...

Adrienne nevetett.

— Nem, ez mégis csak különös lenne, hogy mi ketten most, az éjszakai órákban közös autótúrára menjünk...

— Jó. Akkor hát reggel fél ötkor. Addig átszivarozom az éjszakát. Vagy felnézek a kaszinóba. Szó sem lehet alvásról... Persze a legboldogabb akkor lennék, ha még beszélgethetnék magával...

— Itt teljesen lehetetlen!... És természetesen a szobámba sem jöhet fel. Ellenben bemehetünk az olvasóterembe. Ott most egy lélek sincsen. Megiszunk egy pohár jeges oranzsádót és eldiskurálunk. Az igazat megvallva, nekem sincsen kedvem lefeküdni...

Az olvasóterem széles nyitott ablakai a tengerre néztek. Nizza ezeregyéjszakai ragyogása minden szépségét eléjük káprázta. Apró színes lámpák égtek a hajók és yachtok oldalain, mint

a drágakövek vagy szentjános bogarak és a csillagok szinte muzsikáltak fent a szférákban.

Adrienne csak az egyik asztali lámpát gyújtotta meg. Olyan jó volt ez a nagy csönd, amelyben időnkint felszikkasztott a cigaretták parazsa. Csak keveset beszéltek, hiszen annyi szépséget dalolt a tenger, annyi édes illatot küldtek az esti harmattól felfrissült virágok. Hagyták, hadd töltődjön meg a lelkük, mint villannyal az akkumulátor. Hetekig, hónapokig fog sugározni belőlük az elragadtatás, szerelem és költészet, melyet most szívükbe fogadtak...

Azután hirtelen, brutálisan és kegyetlenül felgyulladt az éles mennyezetvilágítás. Az ajtó hevesen vágódott fel és a küszöbön ott állt Anni. A boldogtalan nő olyan volt, mintha megőrült volna. Örjögő düh lángolt a tekintetéből. Adrienne és Tamás egyszerre ugrottak fel, elképedve és megdermedve a rémülettől.

— Hát itt vagy! — rikácsolta Anni. — Megint meg akartál szökni! Oh, számítottam erre. Ismerlek már, micsoda ember vagy. De hogy éppen ide jöttél... hogy Adrienne van a játékban, erre csakugyan nem gondoltam...

— Kérlek... — próbált közbeszólni Adrienne, de Anni hisztériás dühvel szakította félbe.

— Ne beszélj! — kiáltotta. — Nem érdekelnek a hazugságaid. Hát ez kellett neked? Ez az ember? Őt titkoltad előttem? Hahaha! Légy

büszke rá! A világ legaljasabb makrójára! No lám, ki gondolta volna? A szent, büszke nő! A tisztesség mintaképe... Oh, micsoda aljasság...

— Hallgass! — kiáltotta az indulattól remegve Tamás. — Kérem, Adrienne, ne hallgasson rá. Ez a nő örült...

— Igen, az vagyok, örült, de te tettél azzá, te hitvány... De most végzünk...

Féktelen indulattal feltépte kis aranytáskáját és egy apró revolvert rántott ki.

— Segítség! — sikoltotta Adrienne.

Tamás felkapott egy párnát és Anni felé vágta. A párna egy vázát talált, amely csörömpölve hullt a földre. Ugyanakkor eldőrdült a lövés.

Az ajtó kivágódott, három férfi rohant be, mögöttük kíváncsi, ijedt arcok jelentek meg a küszöbön.

— Fel a kezekkel! — harsogták és az egyik megragadta a magánkívül sikoltozó Anni karját.

Adrienne úgy érezte, hogy a vér kiszökik ereiből. A nyelve elzsibbadt az iszonyattól. Mintha agyrém játszadozott volna vele. Előtte, alig két lépésnyire a férje állt. Visszahökkent, mintha kísértetet látott volna.

Adrienne! — kiáltotta Zárai.

Adrienne villámsujtottan állt. Nem tudta megérteni, hogy mi történt.

De nem is lehetett gondolkozni. Az események villámgyorsan peregtek.

Az egyik ismeretlen férfi Tamás elé lépett.

— Igazolja magát! Ön Tordai Tamás?

— Igen... az vagyok, mit akarnak tőlem az urak?

— Hogy mit akarnak! — kiáltotta élesen Zárai Andor, — oh, semmi különöset! Csak éppen annyit, hogy az úr miatt engem akartak börtönbe hurcolni... Nálam találták meg a Lontai-féle elrabolt ékszereket. Minden áron rám akarták fogni, hogy én vagyok a betörő. Hát én most megmutatom, hogy ki a bűnös. Ne bámuljon, kedves Tordai. Most vége a hazugságoknak és a komédiának. Ez a két úr detektív. Az egyik Budapestről jött velem, a másik a francia rendőrség tagja... Nos, beszéljen... merie tagadni, hogy a Lontai-féle ékszereket maga adta át nekem, azokra harmincezer pengő kölcsönt vett fel és azt állította, hogy az ékszerek, melyeket fedezetül nyújtott át nekem, a magáé?

Tordai halvány volt, még az ajka is elfehéredett. A szép szál ember pillanatok alatt összetört, megöregedett...

— Igen, — mondotta rekedten, — csakugyan én adtam át az ékszereket!

Őrült, hátborzongató nevetés hallatszott.

Anni nevetett. Szörnyű, idegtépő, irtózatos kacaj volt ez.

— Hát erre kellett a pénz! Az én pénzem, hogy egy másik asszonnyal szökjön meg...

— Tagadom, nem törtem be! — kiáltotta va-

dul Tordai. — Lontainé maga adta nekem az ékszereket kölcsön...

— De hiszen önagysága feljelentést tett, hogy betörték nála!

— Igazolni kellett férje előtt, hogy hová tűntek el az ékszerek! Nem mondhatta, hogy nekem kölcsönöztel!

— Kizsarolta! Azt mondta, hogy feleségül vesz! — rikácsolta Anni. — Vigyék börtönbe! Nyomorult... Zsaroló... brigantil!

Elvesztette eszméletét és a padlóra zuhant.

Az egyik detektív Tordaihoz lépett és vállára tette kezét.

— A törvény nevében letartóztatom!

Adrienne tágranyilt szemmel, dermedten nézte az előtte lejátszódó rémségeket.

Csak lassan kezdett megvilágosodni előtte a szörnyű tragédia, a végzetes és jóvátehetetlen igazságtalanság, melyet férjével szemben elkövetett.

— Valamit tenni kellenel! — gondolta zsibbadó aggyal, — térdre hullani, bocsánatot kérni!

De képtelen volt megmozdulni. Halálosan szégyelte magát. irtózott magától.

— Szörnyeteg vagyok! — borzadt meg ön-magától.

Zárai izgatottan közeledett feléj...

— Bocsáss meg szívem... ezek a rémségek egészen megzavartak... De hogyan kerültél ide... közéjük? Hogyan hagyhattál el? Miért nem válaszoltál leveleimre?... Miféle titkok

zuhantak közénk? Nézz a szemembe, Adriennel Ugy-e te is azt hitted, hogy én...

Nem fejezte be a mondatot. Láta, hogyan hanyatlik le felesége feje, milyen megsemmisülten áll előtte. Zárai elszörnyedt.

— Te tudtál erről? Tudtad, hogy az ékszerek nálam vannak?

— Igen! Egy este... otthon felejtetted a kasszakulcsokat és én kíváncsiságból kinyitottam a pénzszekrényt. És akkor megtaláltam Anni ékszereit... A látszat annyira ellened szólt... Elvesztettem a józanságomat. Megőrültem. Nem mertem senkinek sem szólni a szörnyű felfedezésről. Meg akartam halni... Menekültem az emberek elől. Megszöktem Pestről... Én most a legszívesebben meghalnék. Irtózom magamtól. Nem merek bocsánatot sem kérni tőled. Rettenően vétkeztem ellened.

Zárai megindultan nézte a kétségbeesett asszonyt.

— Fel a fejjel, Adriennel — mondotta meghatottan. — Nehéz volt a megpróbáltatás, melyen mindketten keresztül mentünk, de talán azért kellett annyit szenvednünk, hogy újra megtaláljuk egymást.

Adrienne szeme tele volt könnyel.

— Meg tudnál bocsájtani? ... A legjobb, legalázatosabb feleség leszek. Egész életemet arra szánom, hogy levezekeljem, amit ellened vétettem!

Zárai gyengéden karjába szorította Adriennet.

— Nem a vezeklésedet akarom, hanem a szerelmedet! A mi feltámadásunkat a sötétségből, melyben eddig éltünk!

Lassan felesége fölé hajolt és mélyen meghatva csókolta meg a lázas, didergő asszonyt.

*

Hetek multak...

Lontainé egy idegpszichológus szomorú lakója lett. A rettentő éjszaka rázkódtatását nem tudta kiheverni többé soha.

Tordait, akiről nyilvánvaló lett, hogy Lontainét zsarolással és fenyegetésekkel kényszerítette ékszerei átadására, kétesztendei börtönre ítélték.

Zárai feleségével hosszabb külföldi útra indult. Három hónapig bolyongtak szerelmesen és kettesben mint két újra egymásra talált boldog ember, akik többé nem csalódhatnak egymásban sohasem

VÉGE.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

legközelebbi számának szerzője:

GÁRDOS FERENC,

az új írógeneráció egyik legtehetségesebb tagja. A regény címe:

LELEPLEZVE...

A mindvégig izgalmas cselekményű történet színhelye: Párizs, Berlin, Altona. Hisszük, hogy ez az irodalmi stílusban megírt, lebilincselően érdekes regényünk olvasóinknak igaz örömmel fog szolgálni.

112. számú keresztrejtvény

1	2	3			4		5	6	7	8
9				10		11		12		
13			14				15		16	
17										
			18							
19		20		21			22		23	
24	25		26				27		28	
29										
30							31			
				32		33				
	34		35				36		37	
38										39
40			41						42	
43		44		45				46		
47							48			

A 112. sz. keresztrejtvény.

VÍZSZINTES:

1. Dróton fut végig.
5. «Csőr».
9. Évszak.
10. Őrmértékrövidítés.
12. Női név.
13. Ver.
14. Hal.
15. Hamis.
17. Kiváló író és műfordító volt.
18. Alábbhagy.
21. Folytonossági hiány.
24. Időjelző.
27. Megtörtént dolog.
29. Cirkuszprodukció
30. Gárdonyi Géza vígjátéka.
31. Meg tudja fogni.
32. Mar.
35. Gyorsan
38. Rokkantak, közismert idegen szóval.
40. Részvénytársaság.
41. Kezd széjjelválni.
42. Kérdőnévmás.
43. Adnak neki.
45. Kérdő szócska.
46. Chaney keresztneve.
47. Éppen hogy.
48. Hatalmas európai folyam.

FÜGGŐLEGES:

1. A papír másik oldalán is látszik.

2. Sütemény.
3. Rangjelző.
4. Világcsodák.
6. Téli sport.
7. Közismert közbeszólás a képviselőházban.
8. Damajanti kedvese.
10. Megbűnhődik.
11. Papírtok.
14. Talán.
15. Az «ABC» harmadik, második és negyedik betűi.
19. E rejtvényben nincs ilyen szám.
20. Ez a hus nem jó.
22. A párizsi vonat írója.
23. Revolverlövés jelzi.
25. A Markóban ül.
26. Testrészt.
27. Gazdasági eszköz.
28. Névtű.
32. Fertőtlenítő szer.
33. Sokan az ilyen húst szeretik.
34. Férfinév
35. Felkiáltástéle.
36. Sporteszköz is.
37. A családhoz tartozik.
38. Fűzet
39. Hatalmas keleti állam.
44. Görög betű.
46. Francia folyóirat.

A 111. számú keresztrejtvény megfejtése:

Vízszintes: 1. Keleti pompa. — 10. Répa. — 10a. Aral. — 11. Léva. — 13. Ámok. — 15. Aba. — 16. Éva. — 18. Amá. — 19. Po. — 20. Iona. — 21. Bi. — 22. Zsé. — 24. Űnt. — 25. A. A. A. — 26. Ra. — 28. El. — 29. Rádióhíradó. — 30. Er. — 31. Ű. P. — 32. Ark. — 34. Tty. — 36. Ibi. — 38. Ká. — 39. Kétes. — 40. Áp. — 41. Oke. — 43. T. Y. S. — 44. Ára. — 45. Róma. — 47. Ámór. — 48. Cili. — 50. Eben. — 51. Világhírnév.

Függőleges: 2. Ereboz. — 3. Léva. — 4. Epa. — 5. Ta. — 6. Pa. — 7. Orá. — 8. Mama. — 9. Plomba. — 11. Lapzártakor. — 12. Avonl battyu. — 14. Kalaposipar. — 16. Élő. — 17. Ant. — 23. Érdek. — 25. Alapi. — 27. Air. — 28. Erő. — 33. Rákóci. — 34. Tét. — 35. Yes. — 37. Báróné. — 42. Emül. — 44. Ámen. — 46. A lá. — 47. Abr. — 49. Ig. — 50. Ei.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben megjelent a 25-ös számtól:

25. Kellér Andor: A 10.000 dolláros csekk — 26. H. Lovászy Márton: Hajnali látomás — 27. Bibó Lajos: A nagy találkozás. — 28. Ternay István: A miniszter barátja. — 29. Leleszy Béla: A tűz éneke. — 30. Békeffi József: Döntő bizonyíték. — 31. Tamás István: A moszkvai lány. — 32. Forró Pál: Silvia két táncosa — 33. Ternay István: Halló, ki beszél? — 34. Görög László: Önagysága randevuja. — 35. Orbók Attila: Szív a szélben. — 36. Innocent Ernő: A pénz asszonya. — 37. Faragó Sándor: A kutyás ember. — 38. Leleszy Béla: A bűnök kertje. — 39. Baróti Zoltán: Pesti koncert — 40. Forró Pál: Önagysága a betörő. — 41. Tamás István: Nyomtalanság. — 42. H. Lovászy Márton: A szerencse éjszakája. — 43. Görög László: Az áruló csekk. — 44. Baróti Zoltán: A nagy fióké. — 45. Leleszy Béla: A szöke áldozat. — 46. Forró Pál: Kvitek, vagyunk. — 47. Komor István: A szürke tűz. — 48. Fekete Oszkár: Mindenki tett? — 49. Tamás István: 200 menyegző. — 50. Faragó Sándor: Wallenstein koponyája. — 51. Lestyán Sándor: Marusja. — 52. Békeffi József: Kié a gyémánt? — 53. Diószeghy Miklós: Ofelsége udvari merénylete. — 54. Égly Antal: A műtőasztalon. — 55. Leleszy Béla: A fekete szenyorító. — 56. Tamás István: Az aranydarázs. — 57. Aszlányi Károly: Aki a pénz elől menekül. — 58. H. Lovászy Márton: A nagyhercegné. — 59. Németh Andor: Kérem a következő urat! — 60. Császár Géza: Yvonne bosszuja. — 61. Gál Imre: Trópusi láz. — 62. Bedő Géza: Rejtelmek a Montreux-Palace-ban. — 63. Aszlányi Károly: A két-fenekű dob. — 64. Ural Dezső: Hopkins őrnagy különös halála. — 65. Kertész Mihály: Pletyka. — 66. Lestyán Sándor: A levegő királya. — 67. Leleszy Béla: Éjtéli kopogtatás. — 68. Kelemen Kálmán: A élhámos bankbetéte. — 69. Innocent Ernő: Bilincsek éneke. — 70. Csanthó Dénes: Kiáltás a mikrofonba. — 71. Németh Andor: A kék appanhab. — 72. Faludi Kálmán: Egy éjszaka története. — 73. Tamás István: A válók. — 74. Moly Tamás: A guzsbakötött hölgy. — 75. Leleszy Béla: Viharkisasszony. — 76. Kellér Andor: Ahol már egyszer meghaltam. — 77. Kolozsvári Andor: Címe nincs. — 78. Görög László: Halálos fogadás. — 79. Forró Pál: A mókusbunda. — 80. Tamás István: A párizsi rokon. — 81. Németh Andor: A sárga kimonó. — 82. Leleszy Béla: Azur-álom. — 83. Faludi Kálmán: A hasis. — 84. Aszlányi Károly: Utazás a villamoszék körül. — 85. Péczely József: A Vörös álarc. — 86. Ural Dezső: Asszonycsere. — 87. Kertész Mihály: Az utolsó jelenet. — 88. Lestyán Sándor: Botrány a muzeumban. — 89. Szeredi S. Gusztáv: Hajsza a ködben. — 90. Gál Imre: Volt már büntelve? — 91. Forró Pál: Két nő, egy férfi. — 92. Polgár Rezső: Dráma a kastélyban. — 93. Péczely József: A cirkusoz lovagja. — 94. Ternay István: Érdekházasság. — 95. Gosztonyi Ádám: Kezeket fell — 96. Vadadi Albert: Kaland a haremzón. — 97. Németh Andor: A 313. akta. — 98. Leleszy Béla: A Gibson-express. — 99. Nagy Károly: A kina fal. — 100. Lovászy Márton: A mármorsziget. — 101. Görög László: Egy gomb, amit otfelejtettek. — 102. Gosztonyi Ádám: Csók a hajón. — 103. László Ferenc: A halál árnyékában. — 104. Kellér Andor: Mattigary, a csillagok barátja. — 105. Boros Pál: Játék a halállal. — 106. Kelemen Kálmán: Milliomos kerestetik. — 107. Péczely József: Át az Óceánon. — 108. Görög László: A tökéletes gyilkosság. — 109. Rejtő Jenő: El a pokolból! — 110. Csöndes Géza: 8000 pengő hozomány. — 111. Szeredi S. Gusztáv: Robbanás. — 112. Forró Pál: A szörnyű felfedezés.

n csak mindig
s töllel álmódor

sz' távol messze
van harom

